

Czech Masters 2014

CZECH MASTERS 2014 PRAHA

Již potřetí se v červnu do Prahy sjeli nejlepší automodeláři z celé Evropy na mezinárodní závod nazvaný Czech Masters. Jak celý průběh závodu ukázal, organizátoři se z předchozích ročníků i jiných seriálů poučili a uspořádali nejlepší modelářské setkání, které se kdy u nás konalo. Kdo se aktivně příprav neúčastnil asi netuší, že práce na takovém závodě začínají vlastně již rok dopředu sjednáváním termínu, pozváním anglického rozhodčího či zajišťováním prostor pro depo či ubytování závodníků. V týdnu před závodem pak přípravy vrcholí úpravou autodráhy, nošením desítek stolů do depa, odnášením obvyklých stolů od dráhy a přípravou bufetu. Organizačně nelze akci nic vytknout.

Do závodu se registrovalo 57 závodníků ze 7 zemí Evropy. Z Lotyšska to byla dvojice Janis Nabokins a Kaspars Mudelis a z Belgie přijel osamocený Chris Bruyninx, neboť jeho věčný partner Theo z pracovních důvodů nedorazil. Rakousko reprezentovali Christoph Gruber a "Strýček" Robert Fida, Německo potom Daniel Starke a Luca Rath. Tradičně větší byly skupinky osob ze Skandinávie. Za Finsko nastoupili Heiki Sinisaari, Kari Sinisaari a Emilia Sinisaari, Harri Kangasmäki a Arttu "Kimi" Korolainen. Ze sousedního Švédska přijeli Vikingové Christer Helgesson, Torgny Norgren, dále legendární Michael Landrud, Anders Strand, Simon Gustavsson a Birger Elfström. Potěšující byla účast z britských ostrovů, konkrétně přijeli sympatičtí Graeme Stephenson a věčně usměvavý obr Martin Ellis. A potom domácí. Vlastně přijela celá česká elita, nikdo důležitý nechyběl. Slavná jména jako Horký, Krčil, Vojtík, Marek, Kulovaný, Karlík a Polič byla doplněna neméně slavnou rodinou Hojerových a rodinou Míčkových. Cestu do Prahy si také našli Jan Korec, Vladimír a Patrik Hájek, Jiří a Jakub Štrunc, Rostislav Volný, Martin Motyčka, Luděk Seifert, Jaroslav Dorner, Libor a Pepino Kacíř a Fanda i Franta Holý. Pokud jsem na někoho zapomněl, omlouvám se.

Jako v předchozích dvou ročnících se i potřetí na židli hlavního rozhodčího posadil Kevin Gray. Opět měl veliký respekt, cit pro řízení závodu a penalizace sice sliboval, ale opět neměl důvod udělit. Ačkoliv mnoho automodelářů jsou neangličtináři, s jeho pokyny nikdo neměl větších problémů. Jen se znovu ukázalo, že mezinárodní závody jsou v ledašcems odlišné od těch našich běžných. Sám jsem několikrát zastavil dráhu slovem STOP, na což Kevin nijak nereaguje a mezerník na klávesnici zmáčkne jen na slovo TRACK! Mnohé u nás běžné situace, kdy se vypíná dráha (jako například při vypnutí více jak 3 modelů u jednoho nasazovače) Kevin zásadně odmítal brát jako důvod pro vypnutí dráhy. Nutno podotknout, že zcela správně. Další neobvyklostí byla nutnost dodržovat servisní zóny, tedy jen dopředu určeného místa na braní a vracení modelu z dráhy a na dráhu. A asi největší problém přinášela možnost pouze určených nasazovačů model nasazovat, když mnoho nedočkavých či ochotných přihlížejících se rádi do této činnosti samozvaně připojili. Ale přesto všechno nebyl žádný konflikt, stres či křik. Mnoho lidí se z minulých ročníků či jiných zahraničních závodů osobně zná, proto převládaly vtípky, hecování a uvolněná atmosféra.

K závodu samotnému je třeba uvést, že loni si závodníci za 50 euro kromě

kvalifikace zazávodili 2 x 8 x 3 minuty všichni plus 2x osm vyvolených finále 8 x 5 minut. Běžný člověk tedy jel za dva dny závodu 48 minut. A to není mnoho. Letos organizátoři věnovali systému závodu větší pozornost a umožnili závod v G12 8 x 5 minut všem s tím, že zvítězit mohl kdokoliv z jakékoliv skupiny a v ES24 8 x 4 minuty a finále pro osm nejlepších 8 x 5 minut. Dle mého se lepší systém ani zvolit nemohli. Každý měl kromě tréninku a laptimeru dost možností užít si dráhu. Logické je, že v ES24 byl běžný jízdní čas mírně kratší, modely jsou rychlejší a nákladnější a 32 minut je tak akorát. A že 8 x 5 minut v ES24 dá pořádně zabrat, ukázali ti nejlepší ve finále, kde se snad více opravovalo, než jezdilo. Ale to předbíhám...

V G12 se alespoň v kvalifikaci děly věci. Dlouho vedl mladý Heiki Sinisaari, nicméně nakonec vyhrát téměř domácí Pavel Kulovaný z konkurenčního pražského klubu. Časy 4.018 a 4.035. Třetí byl Marek, až čtvrtý jako vždy favorizovaný Horký, potom Bruyninx, nejmladší účastník Arttu Korolainen a sedmý specialista na kvalifikace Jan Korec. Vojtík až 12., Karlík až 14., Krčil dokonce 23. Když to vezmeme z druhého konce, Franta Holý junior dokázal porazit kromě Vládi Hájka i wingového specialistu Jaroslava Dornera a také Martina Ellise.

V závodě bylo tedy šest skupin. Ve skupině F zvítězil Jiří Štrunc před Lucou Rathem. Skupině E vládla žena, konkrétně sympatická Emilia Sinisaari před Andersem Stranem a Simonem Gustavssonem. V D skupině zvítězil Jiří Míček Senior a 492 kol stačilo na osmé místo. Když se to umí, i z D skupiny si lze dojet pro plaketu, proč ne. Na dalších místech Kangasmäki a Martin Motyčka. C skupina byla plná rodiny Hojerových, ale ukázalo se, že organizace závodu a závodění samotné nejdou k sobě. Vyhrál Standa Polič před Petrem Krčilem a Christophem Gruberem. Nicméně 471 kol Standy stačilo jen na 13. místo. V B skupině po celou dobu závodu nezadržitelně letěl dopředu Jirka Karlík a před poslední jízdou jsem sám vtipně k Tondovi Vojtíkovi v pauze pronesl, že Tonda už vlastně nemá kým závodit, sedm kol Jirka Karlík neztratí ani na černé. Bohužel pro Jirku, jak jsem se mýlil! Po polovině poslední jízdy zůstal najednou jeho model podivně stát na rovince před jezdcí, a to ačkoliv nasazen byl. Závod byl znovu restartován, ale bez Karlíka. Nasátý díl z cizího modelu způsobil destrukci motoru. To se stává, ale proč zrovna v okamžiku, když člověk vede závod! A třeba v Kyjevě se s tím dalo jet. A pravděpodobně by Jirka získal jedno ze tří míst v závodě celkem. Takto se věc omezila na otázku, kdo všechno jej dokáže ve zbývajícím čase předjet. Zvládl jsem to kromě Tondy Vojtíka jen já a Jirka Karlík tak obsadil celkové deváté místo. Uvážíme-li, že ztratil vlivem defektu kolem 30 kol, byl by s přehledem druhý celkem.

Ve skupině A byl rozdíl mezi prvním Horkým a osmým Korcem závratných 87 kol. 532 ku 445. Horký zvítězil s přehledem, od počátku bylo jasné, že jen totální defekt jej může připravit o vítězství. Druhý Marek na něho ztratil 19 kol, třetí Kulovaný už 26 kol. Další pořadí ve skupině bylo Bruyninx, Heiki, Norgren, Arttu Korolainen a již zmíněný Honza Korec. Celkové pořadí závodu tedy bylo:

1. Vladimír Horký 532.10
2. Antonín Vojtík 518.05
3. Tomáš Marek 513.02
4. Pavel Kulovaný 506.00

5. Chris Bruyninx 501.17
6. Heiki Sinisaari 500.39
7. Petr Vaněček 500.24
8. Jiří Míček sen 492.13

Po závodě následovalo mytí dráhy a její následné namazání. Někdo odjel, ale většina se začala chystat na ES24. Výhradně pro tento závod připravil výrobce BPA slot racing zcela nový typ karoserie s označením Lotus LM. Nová karoserie jako každá novinka vyvolala u mnohých nejistotu oproti vyzkoušeným starým typům, nicméně model s ploutví před zadním křídlem je jak rychlý, tak krásný. Že jej lze i poměrně rychle snížit pod povolenou výšku se přesvědčil v první minutě tréninku Horký, který porušil maximální povolenou rychlost v tunelu a po pár kolech si šel do depa pro novou. Ale na výkon v kvalifikaci to u něho vliv nemělo. Žlutý model Horkého vyhrál o celé dvě tisíce sekund před černým "stealth" vozem Janise Nabokinse. Další pořadí bylo Marek, Vojtík, Heiki Sinisaari, Kulovaný, Karlík a Helgesson.

Kvalifikace je jedna věc, ale projít skupinami do finále je věc jiná. A nikoliv jednoduchá. Skupinu obsadila téměř celou rodina Hojerových. Miloš skupinu vyhrál, když do poslední jízdy jasně vedoucí Martin zlomil podvozek z produkce Jiřího Míčka a bylo po výsledku a snu o finále. Druhý ve skupině byl Jiří Štrunc, třetí Martin, čtvrtá Zuzka. Zahraniční jezdci tentokrát neměli šanci.

Skupinu D vyhrálo Německo, konkrétně Luca Rath. Druhý byl Luděk Seifert, který dorazil výhradně na ES24 a mnoho času strávil mimo jiného i hledáním aktuálních informací o závodě 24 hodin LeMans. Třetí byl Kari Sinisaari, čtvrtý Libor Kacíř před Pepou.

Skupinu C jsem vyhrál já, ale až na jejím konci díky obecně dobře fungující modré drážce. Petr Krčil končil na černé, která nepatří mezi nejrychlejší. Třetí byl Jiří Míček Senior, potom Harri Kangasmäki, Arttu Korolainen, Graeme Stephenson a poslední byl Martin Ellis, který v polovině havaroval a závod nedokončil. Nicméně oba Angličané zde byli poprvé a udělali velmi dobrý dojem. Je nepochybné, že na srpnovém British National bude pořadí obrácené - znalost domácí trati poskytuje velikou výhodu, navíc nebudou absolvovat páteční prohlídku Prahy, která se poněkud protáhla. Nutno podotknout, že ani jeden jezdec z C skupiny do finále nepostoupil.

Ze skupiny B do finále nakonec postoupili dva jezdci, konkrétně Chris Bruyninx a Jiří Míček Junior. Oba měli shodný nájezd 424 kol. Další pořadí bylo Standa Polič, Emilia Sinisaari, Torgny Norgren, Christoph Gruber a Christer Helgesson.

Z A skupiny nepostoupil do finále jen Heiki Sinisaari, který obdržel jednokolový bonus, ale ani tak to nestačilo. Pořadí bylo Horký, Marek, Nabokins, Karlík a Kulovaný. Pořadí ze semifinále přinášelo výhodu možnosti výběru drážek pro finále. Horký si vybral oranžovou, Vojtík bílou. Poslední postupující finalista Kulovaný byl poslán na červenou, protože Karlík zvolil černou. Finále bylo zahájeno slavnostním představením všech finalistů. Každý objel jedno kolo za potlesku ostatních a kupodivu nikdo nevyřadil. Padání a ničení ale nastalo však hned potom. Slova Kevina Graye

"let's go" zahájila festival karambolů, padání, ničení, oprav a nepřehledného vývoje závodu. Oproti semifinále se dráha výrazně změnila, časy na kolo se zpomalily a jakkoliv bylo semifinále ve všech skupinách klidné, finále to všem vynahradilo. Nejprve Marek na zelené krosčekomal při nájezdu na hlavní rovinu Vojtíka a pro Tonda bylo po nadějích. Ztráta více jak 30 kol znamenala boj o předposlední místo ve finále. Po chvíli podobný úder inkasoval i Marek a šel také opravovat. Výhodou pro něho bylo, že ztratil o 7 kol méně než Vojtík. Ale ani tak to nevypadlo růžově. Vepředu jezdil Horký, ale v prvních třech jízdách nenajel na Nabokinse ani jedno kolo. "Kde je problém" ptali se nasazovači i lidé rozvalení s plechovkami s pivem kolem dráhy.

Na zelené potom Horký záměrně měnil v jízdě kartáč, ztratil 12 kol a Nabokins dál nezadržitelně letěl vpřed. Zcela černý model najel v rukou osobitého milovníka punku postupně 76, 70, 67, 71 a 70 kol. Žádný stres z vítězství, žádné nesmyslné manévry. Jen perfektní cesta pro za vítězství. Nicméně na bílé se model náhle zřetelně zpomalil, Janis najel "jen" 67, na červené 64 a na zelené 57. Nic nepomohlo klepání v servisních pauzách do uhlíků ve snaze model zrychlit, navíc zrádná zelená drážka na závěr a série mnoha vypadnutí stále ve stejném místě znamenala velkou ztrátu. Mezitím se Horký téměř vrátil na tempo ze semifinále a závod rozdíl 10 kol vyhrál. Nutno podotknout, že před poslední jízdou byl ale stále ještě druhý za Lotyšem. To v poslední jízdě na něho najel 13 kol.

Nebyl nikdo, kdo by ve finále něco neměnil. Kartáče, kola, převody, Chris Bruyinx i celou karoserii. Jen Janis nic neměnil, spíše hledal zbytky výkonu ve svém motoru. Třetí skončil s trochu historickým modelem Kulovaný a ukázal, že technika je až na třetím místě, rozhoduje jezdecké umění a také štěstí vyhnout se skartačním ranám. Pořadí ES24 tedy bylo:

1. Vladimír Horký 552.25
2. Janis Nabokins 542.39
3. Pavel Kulovaný 533.07
4. Jiří Karlík 510.11
5. Tomáš Marek 505.06
6. Jiří Míček Jun 483.02
7. Antonín Vojtík 468.19
8. Chris Bruyinx 442.00

K použité technice nutno podotknout, že vždy jen jeden z osmi podvozků v každém finále nebyl z dílny Jardy Rečka.

Ač Nabokins skončil druhý a ještě po infarktovém závěru, zjevně si svůj úspěch užíval. Oproti většině ostatních měl také výhodu v přítomnosti vzhledem i duší spřízněné partnerky, která jej za výsledek vášnivě odměnila. Trochu obav navíc vzbudilo chování Janise po převzetí láhve šampaňského, kterou po vzoru Kimiho Raikonnena začal okamžitě otevírat. Obavy, aby se přihlížející dav nevracel do svých domovů promáčený a lepící se od sektu (nikoliv sexu - pozn. aut.) se nevyplnily. Janis se o výhru okamžitě podělil se všemi, kteří domů nejeli autem. Zase drobný rozdíl od chování českých automodelářů, kteří si své láhve v tichosti odnesli domů.

Stále se je co učit, ale i tak, byly to veliké závody. Tentokrát dostali všichni závodníci za své startovné od pořadatelů bohatě naloženo. Partnery závodu byli BPA slot racing, který poskytl nepřeborné množství karoserií, CAHOZA slot products a HRC slot racing, kteří dodali velké množství spotřebního materiálu a JŠ rytectví dodalo krásné plakety a spousty drobných cen. Shodně s jinými mezinárodními a velkými závody, ale i např. shodně se závody RC aut připravili organizátoři mnoho zvláštních cen. Cenu získali nejrychlejší a nejpomalejší závodníci z kvalifikace, nejlepší ženu, nejmladší závodník a nejstarší závodník. Věcné ceny dostali i vítězové jednotlivých skupin závodu a pamětní plaketu si odnesl rovněž hlavní rozhodčí Kevin Gray. Poslední, ale nikoliv nevýznamnou cenou je slevová kartička na startovné na další ročník Czech Masters, který se uskuteční 5. - 7. června 2015.

Další osobou, kterou bych já, ale asi i většina ostatních přítomných, bohatě odměnil, je Kuba Štrunc, který připravil na všechny tři dny bohatý bufet. Nabídka občerstvení jako například kachní raiet, svíčková na smetaně, řecký salát, grilovaná krkovička s hrubozrnnou hořčicí či listové těsto protnuté jablky a skořicí nebývají na závodech u nás ani v zahraničí obvyklá. K tomu plzeň, kozel či limonády, nekonečný hrnek na kafe a čerstvé koblíhy na ráno. Prostě pro mlsné modeláře duševní nirvána.

Co říci závěrem? Czech Masters zraje jako dobré víno a nejedná se již o pouhý jeden závod v sezoně, ale o tradici, která se stále zdokonaluje. Nebýt mnoha lidí jak v místním klubu, tak ve Stanici techniků, partnerů, ale i všech závodníků, kteří přijeli a přispěli k jedinečné atmosféře, závod by se v takové kvalitě a rozsahu nepodařilo uspořádat. Za celým závodem je obrovské množství práce a příprav, které nejsou leckdy zřejmé a jsou neznámé pro ty, kteří nic podobného v takovém rozsahu nepořádali. Ještě jednou proto veliké díky, z Czech Masters se stalo domácí mistrovství ve scalech a jednoznačně i vrchol celé sezony.

Doctor